

rømme mig saa meget, at jeg har temmelig godt Kjendskab til Limfjorden, og det er Noget, som Alle vide, at saa tidlig paa Aaret grov Tang og Grøde ikke op, men det kommer først frem senere hen paa Aaret, i Slutningen af Juni eller i Begyndelsen af Juli. Det er denne Bemærkning, som jeg tror, det ærede Medlem vil indrømme Rigtigheden af. Den Tid, hvortil jeg har søgt at indskrænke Brugen af Snorvaadene og Bøtvaadene, gif jeg ogsaa ud fra at skulle være til 1ste Juli, om jeg huffer ret. — Til den Udtalelse, der er kommen fra det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Bregendahl), skal jeg i det Bæstentlige slutte mig, og jeg har glædet mig over, at den Tante, der gif igjennem hans Foredrag, egentlig var min Tante, med Undtagelse af et eneste Spørgsmaal, nemlig det, at Sagen skulde overlades til Administrationen. I en vis Forstand kunde man synes, at dette var heldigt; men overfor de fattige Folk, der leve af Fiskeri, tror jeg ikke det er heldigt, idet Fiskerne da vilde leve i det Uvisse. Naar man bekostede store Fiskerivedstaber, vilde man da ikke vide, hvorlænge man kunde bruge dem, og det kunde komme dertil, at Fiskerne blev hængende for at anskaffe Fiskerivedstaber. Et Nalesnorvaad koster f. Ex. 80 til 90 Rd., og det er ikke nogen ringe Sum for en fattig Husmand. Derfor tror jeg, det er heldigt ved Lov at gjøre den Indskrænkning, som det ærede Medlem talte om, og jeg kunde ogsaa finde mig tilfreds, naar man fik en saadan Indskrænkning ved Lov vedtagen.

Sjorring: Ligesiden Loven af 1867 udkom, har jeg fra min Valgkreds faaet forskjellige Anmodninger om at forsøge paa at faae gjort Forandringer i den frie Afgang til Brugen af Skyndersnorvaadene, idet man gjorde gjældende, at Limfjordsfiskeriet ellers meget snart vilde gaa tilgrunde, men jeg har krympet mig ved at benytte det private Initiativ til at foreslaa en Forandring i en Lov, der er saaa ny, idet jeg har forment, at da Ministeriet har Ansvaret for, at den Bestemmelse, der nu erfaendes for at være rigtig, er indkommen i Loven af 1867, maatte det ogsaa være Ministeriets Sag at paatage sig det mindre be-

hageligt Arbejde at foreslaa en Forandring. Det jeg saaledes kan slutte mig til, de ærede Talere, som have udtalt deres Tilfredshed med, at dette Forslag er fremkommet fra Ministeriets Side, skal jeg tillige, forsaavidt det tillige er stillet i Udsigt, at man ved denne Leilighed burde søge at tilvejebringe andre og mere videreregaaende Forandringer i Loven af 1867, tillade mig at anbefale, at man indskrænker sig til det Nødvendige. Man har nu fra alle Sider erkjendt — maasse med Undtagelse af Fuarboerne — at man i 1867 begik en Feil ved at tilstede en uindskrænket Brug af disse Snorvaad, og det er derfor nødvendigt, at man bekvæmmer sig til at rette denne Feil; men hvis man nu vil vende op og ned paa en Lov, der kun er 4 Aar gammel, synes jeg, at det vilde være en mindre heldig Maade at gaa frem paa.

M. Sage: Det forekommer mig, at det ikke var nødvendigt, at det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Bregendahl) gjorde en Slags Undskyldning for at forhandle denne Sag, fordi den jo vistnok har en vis lokal Interesse, thi jeg betragter Fiskeriet som i højeste Grad trængende til en forstandig Behandling fra Lovgivningens Side. Det er en national Skat, om hvilken vi ikke noksom kunne værne, og maasse have vi til sine Sider værnet for lidt om den. Jeg haaber, at vi inden denne Sags næste Behandling vilde erfare, at den høttærede Minister agter at foretage Skridt, som kunne sikre det Fiskeri, der findes ved vore Kyster, i højere Grad end, Tilfældet er nu. Vi have jo Alle læst om disse affyrlige Tingester, som kaldes Drows, eller, som jeg hellere vil kalde dem, Bundskrabere, og det forekommer mig, at der, naar disse kom i Brug, og der blev anvendt, hvad jeg vil kalde Bold paa vore Kyster eller i de Farvaande, som tilhøre os, maasse nok kunde være udrettet Noget ved en provisorisk Lov, dersom man fandt, at de Lovbestemmelser, som være tilstede, ikke vare tilstrækkelige. Vi vide jo Alle, at Sundet og Belterne fra umindelige Tider have været betragtede som underkastede den danske Suverænitæt, men anderledes forholder det sig paa Vestkysten af Sylland, hvor noget af det